

несе снопа съ пръчките къмъ огнището. Яви се огънь и пещерата се изпълни съ топлина и благоухание.

Котлето, което висѣше на огнището, закипѣ — въ него врѣше голѣма златна риба.

Отъ топлината и благоуханието Кубратовата майка се пробуди и стана отъ леглото.

— Синко! дошълъ е отдавна очакваниятъ часъ, каза майка му. Отъ днесъ нататъкъ ти ставашъ великъ ханъ на българското племе и трѣбва да освободишъ народа си отъ игото на аваритѣ. Сега вземи и се нахрани отъ тази златна риба!

Току що хапна Кубратъ отъ рибата, и израстна голѣмъ и здравъ, колкото исполинъ.

На вѣнъ Аждаръ ровѣше съ копитата си и прѣхтѣше нетърпеливо.

Кубратъ стана, окачи на шията си муската, която майка му даде, взе снопа съ пръчките, метна се върху коня и изчезна въ тъмнината.

Нощта бѣше тиха, чуваше се само прѣхтенето на Аждара, а свѣтлата следа задъ тѣхъ показваше пжтя имъ. Аждаръ летѣше презъ гората — дърветата трещѣха и се изтрѣгваха отъ земята.

Когато Кубратъ се обърна, видѣ, че задъ него летѣше безбройна войска, въоръжена съ дълги остри копия, лжкове и стрели.

Гората почна да рѣдѣе и напредъ се очърта стана на аварския ханъ. Ханътъ стоеше заобиколенъ отъ група велможи, облѣченъ въ сребро и злато.

Рой стрели се понесоха срещу Кубрата. Започна се ужасенъ бой. Небето стана още по-тъмно — свѣткаха само искритѣ отъ ударитѣ на копията. Чуваше се викъ и трѣсъци.

Когато ханътъ забеляза Кубрата, пришпори